

Водитељ: Браћо и сестре, даме и господо, цењени гости, поштовани грађани Апатина. Припала ми је изузетна част да вечерас заједно са вама уз помоћ наших уважених гостију, учествујем у представљању још једне велике истине коју је забележио проф. др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке. Ова велика истина под називом „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ ће се ширити до сваког села, сваког града, до сваког од честитих људи који желе да чују велику истину о жртви нашег председника за одбрану Србије и српског народа који је сатанизован од стране НАТО алијансе и западних моћника, као и домаћих издајника. Све док постоје људи као што је проф. др Војислав Шешељ, постоји нада за Србе и српски народ. И што каже Јеванђеље по Луки: „Ништа није скривено што се неће открити ни тајно што се неће дознати“. Живела истина! Живео Војислав Шешељ! Живео српски народ!

Браћо и сестре, даме и господо, поштовани пријатељи, први ће вам се обратити народни посланик и председник Општинског одбора Српске радикалне странке Апатин, господин Милан Шкрбић.

Милан Шкрбић: Браћо и сестре, даме и господо, поштовани пријатељи и драги гости. Част ми је данас да могу поздравити све вас испред Општинског одбора Српске радикалне странке и свих њених чланова. Желим да се захвалим свима вама што сте дошли у оволиком броју на промоцију овога, сада историјског дела проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“. Извињавамо се свима који тренутно стоје и нису успели да нађу празну столицу. Пре него што почнемо промоцију овог историјског дела, молио бих вас да минутом ћутања одамо почаст, како убијеном Слободану Милошевићу, тако и свим поштеним људима који су дали своје животе за одбрану Србије и српског народа. Нека им је вечна слава и хвала.

Браћо и сестре, председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ је до сада овековечио преко 70.000 страна сабраних дела, од својих студентских па до данашњег дана. Сва написана дела су концентрат његове мисли. Са тих преко 70.000 написаних страна постао је неоспорни лидер свих српских патриота. Често намерно погрешно схваћен, још злонамерније протумачен, не оставља простор за било какву дилему. Све је код њега објашњено, свака реч је у контексту, догађаји лоцирани, а сваки правни акт протумачен. По многима најбоље дело проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма“, је уско везана за ову књигу коју данас промовишемо.

Универзитетски професор, проф. др Марко Атлагић је то у једној од својих беседа на промоцији ове књиге изнео, рекао је – Проф. др Војислав Шешељ бави се и науком и политиком. Зато је раздвојити ова два појма немогуће када је он у питању. О његовим делима ће говорити историчари, али не ови савремени досманлијски издајници, изроди српског народа, него неки други правници, политичари, историчари, у неким другим, бољим времена за српски народ. Ти нови, поштенији људи, сагледаће реално и истинито грандиозност дела Војислава Шешеља, као једне од најзначајнијих личности новијег времена.

Бити патриота, онако како нас је све нас Воја учио, значи бити патриота као највећи украс човечије душе, као највећа врлина Србина и грађанина који воли своју земљу Србију и свој народ. Навешћу вам један пример. У Холандији, земљи у којој је утамничен наш председник, своју децу, замислите, уче од малих ногу, од четири године, како се брани и воли своја земља, како се развија дух патриотизма према свом народу. Своју историју хвале, а нашу, страдалничку, историју негирају и на све начине покушавају да је фалсификују.

Проф. др Војислав Шешељ је добровољно отишао у Хаг да брани своју земљу и свој народ. Оптужница је писана у Београду, то више није тајна. Писали су је у Демократској странци и на Правном факултету. То сви професори са факултета знају. То су исти људи који су киднаповали Милошевића и послали га у Хаг: Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница, Владан Батић, Чеда Јовановић. То су људи који у себи нису имали, нити имају, ништа људско, ништа хришћанско, ништа цивилизацијско, а ките се

демократијом. Показали су и приликом сахране Слободана Милошевића да досовска власт, па и ова сада, мало измењена у односу на ону из 2000. године, јесте у ствари продужена рука хашке инквизиције.

Браћо и сестре, огромна снага и енергија проф. др Војислава Шешеља, сигуран сам, победиће хашке инквизиторе. Разбуцаће их правно и људски и морално, и на сваки други начин. Ту гиљотину од Међународног суда разбиће у парампарчад оног момента када њему почне суђење, а овим сведочењем већ их је добро уздрмао. Доказао је да је покушај светских моћника, потпомогнут домаћим издајницима, у старту пропао и пре почетка суђења њему. Председник Српске радикалне странке је схватио своју улогу сведока као историјски чин, у коме се истина бори против лажи и фалсификата. Верујући у тежину истине и исправност борбе српског народа за очување националног интереса, својим сведочењем са печатима историје које нико више неће моћи да преправља и модификује према свом сопственом интересу, успео је не само да сруши кључне стубове оптужнице против Милошевића, већ и да побије оптужбе на рачун Србије и српског народа. Као председник Српске радикалне странке и највећи српски националиста и патриота, потврдио је по ко зна који пут своју принципијелност и борбу за правду и истину, без обзира што се налази заробљен у зидинама Шевенингена.

Многе личности из јавног живота, биле оне чланови Српске радикалне странке или не, изузетно позитивно су коментарисале његово сведочење. Ја бих издвојио за мене лично, три најупечатљивија. Проф. др Оливер Антић, професор на Правном факултету у Београду, рекао је: „Шешељ је чудо од човека. Све време се смејао у лице оним необразованим судијама и тужиоцима и својим образовањем довео их је до лудила. Разбио је оптужницу против Милошевића у парампарчад. Убеђен сам да ће Трибунал имати велике проблеме када почне суђење самом Шешељу. Нека им је Бог у помоћи, јер против себе имају једног од најеминентнијих правника на свету“. Мирослав Тохол, књижевник: „Било је лепо и поносно слушати Шешељево сведочење, јер се као народ налазимо у окупацији. Шешељ је у Хагу далеко слободнији него ми овде. Хвала му, јер нам је у тих неколико дана сведочења показао да уз мало храбрости можемо да се боримо за нашу слободу и истину“. И нама драги Брана Црнчевић је рекао тих дана: „И Шешељ и Милошевић су далеко слободнији од нас, који живимо у окупацији у Србији. Зато могу да износе слободно све оно што износе у Хагу. Шешељ је кроз своју слободу изнео довољно тога, да заувек остане упамћен као неко ко је на најбољи могући начин одбранио српски народ“.

Браћо и сестре, даме и господо, овај данашњи скуп, као и многи скупови до сада у организацији Српске радикалне странке, треба да осветли и уобличи још једну зликовачку превару коју је Хашки трибунал смислио у намери да осуди невине, а амнестира злочинце. Можда је српском народу и нашој држави суђено да прођемо искушења. Можда је то записано негде у великим и старим дебелим књигама, можда је то наша судбина. Можда можемо судбину да прихватимо као такву, али не можемо да прихватимо да нам судбину кроје белосветски хохштаплери, домаћи издајници и моћници новог светског поретка, мењајући истину, преправљајући историју и покушавајући да убеду Србе, поред остатка света, да се све баш онако одиграло, да смо сви, готово сви, убице, криминалци и зликовци. То је у ствари задатак Хашког трибунала, задатак америчких татора и ментора.

Замислите, браћо и сестре, за њих Фрањо Туђман није усташа, за њих Алија Изетбеговић није довео Ал каиду у Босну, за њих Словенци нису убијали нашу децу, за њих Хрвати нису избрисали српски народ из Устава, па га онда као пре педесет година убијали и прогањали, док га нису протерали. За њих муслимани, заједно са Хрватима, нису поништили присуство Срба у Босни и започели рат, трагично и симболично, убијањем српских сватова, показујући како Срби не смеју да се жене и рађају децу у Босни. За то су сви они награђени: неки уласком у Европску унију, неки ће ускоро бити међу својима у Европској унији, а муслимани ће бити награђени и добити целу Босну, свидело се то Србима или не. За њих је југословенска војска била окупатор на територији Југославије, за њих је српска полиција била окупатор на територији Србије. За Хашки трибунал НАТО није био агресор него, замислите, милосрдни анђео новог бога, само њима знаног новог бога који сеје бомбе. Од терориста направише свеце, а од легалних државних органа терористе и бандите, а све грађане Србије прогласише за кривце.

Браћо и сестре, види се да су Срби свесно жртвовани и да морају да буду губитници, ако треба, да нестану као народ. То више нико од хашких прогонитеља и не крије. Можда би им све то уз помоћ домаћих издајника досовске власти глатко ишло, да се није појавио огроман проблем у лику и делу проф. др Војислава Шешеља. Преко три године у притвору, а суђење не почиње, јер знају да их са друге стране чека човек оптужен за љубав према свом народу. Чека их врхунски, светски интелектуалац, људска громада, невин, велики Србин који ће уз помоћ свих нас одбранити право невиног да живи у слободи. Зар ми Срби немамо право да се, као народи великих држава, стављамо у одбрану своје државе и свог народа од наоружаних терориста и сецесиониста? Хаг и хашки инквизитори не знају шта да раде са нашим Војом, са нашим Шекијем, са нашим војводом. Не знају шта ново да измисле против њега, а ми у Србији, родољуби и патриоте, очекујемо да уз Божју помоћ победе право и правда и да Војислав Шешељ све издржи, а његови сужањски дани ће постати симбол храбрости, поноса српског народа и његове борбе за слободу.

Браћо и сестре, ми овим величанственим скупом испуњавамо обавезу да се супротставимо фалсификаторима, њиховим лажима и обманам, да сачувамо и одбранимо истину, не због нас, већ због наше деце и будућности Србије. Браћо и сестре, даме и господо, хвала на стрпљењу што сте ме саслушали. Дао Бог да нам се Војислав што пре врати. Ја вас поздрављам нашим традиционалним поздравом: „Србија је вечна док су јој деца верна! Живела Велика Србија! Живео наш председник проф. др Војислав Шешељ!

Водитељ: Браћо и сестре, даме и господо, следећи који ће вам се обратити на овој величанственој промоцији, господин Перица Попић, члан Општинског одбора Српске радикалне странке Апатин, председник Савета за информисање Општинског одбора Апатин и председник управног одбора информативног центра „Глас комуне“ у Апатину.

Перица Попић: Браћо и сестре српски радикали, поштовани гости, драги пријатељи и грађани општине Апатин. Срце ми је велико и сретно када видим да је сала Дома културе испуњена до последњег места, а како смо добили информацију од службе обезбеђења, много грађана је остало напољу, и због тога ми је много криво.

Како стоји у предговору књиге, постоје људи који својим делима резервишу место у историји за себе. Свакако, један од њих је наш др Војислав Шешељ. Постоји време прошло, време садашње, време будуће. О времену прошлом не треба много причати. О времену садашњем знамо све, а сигурно једно од капиталних места у будућности заузеће др Војислав Шешељ. Шта се заправо догађа сада у Србији? Ова влада, која није влада, него политички мелез који влада Србијом, која одлуке не доноси сама, која размишља туђом главом, не предузима ништа да се заштите права хашких оптуженика, између осталих и нашег др Војислава Шешеља. Они су под притиском Хавијера Солане и страних сила. А ко је Хавијер Солана? Хавијер Солана је директни изасланик Ватикана.

Српска радикална странка је једина снага у Србији која сме јасно и гласно да каже свима шта мисли. А када кажемо лопову да је лопов, убици да је убица и усташи да је усташа, онда не ваљамо, онда смо криви, онда дрвље и камење по нама бацају. А морамо рећи. Зашто морамо рећи? Онај наш тобожњи председник Борис Тадић радије би отишао на сахрану Ибрахиму Ругови него бившем председнику Савезне Републике Југославије Слободану Милошевићу. Како га није срамота! Како их није срамота да у време сахране организују балонијаде и прославе на Калемегдану у Београду. Зар су то Срби? То Срби нису, то су обични сатрапи, издајници, бедници. Како човек може другачије да их назове.

Рејтинг Српске радикалне странке страховито расте. Ви сте тога свесни, ви то знате. Актуелна власт у Србији то не жели да призна. Српска радикална странка мора да победи. Српска радикална странка је једина снага која може ову Србију да врати на оно место које јој припада. А због чега и због кога? Због идеологије коју спроводимо, због др Војислава Шешеља. Имамо две стране. На једној страни је Српска радикална странка, а на другој страни су сви остали. То се видело сада у Скупштини Србије, ко кога подржава. Ако неће ови, хоће они жути, ако неће жути хоће они мало жући, и тако даље, и тако

редом. Ја не бих да вас пуно оптерећујем, пошто овде има говорника који су далеко бољи од мене, али могу да вас замолим да једним великим аплаузом упутимо подршку нашем др Војиславу Шешељу и свим хашким заточеницима који битку бију и за нас, и за Србију, и за себе. Молим вас. И на крају оно што чујемо и на улици, и у продавници, и у кафани, и у позоришту, и у домовима културе, оно што народ прича, а то је – Радоване и Ратко, немојте се предати својом вољом ни за живу главу, то српски народ од вас тражи. Хвала вам.

Водитељ: Браћо и сестре, сви посланици Српске радикалне странке заклели су се у цркви да ће поштовати програм странке или у супротном вратити мандат. Једино он није положио заклетву. Није ишао ни у цркву, ни у уамију. Хтео је, ал' му Тома Николић и Воја Шешељ рекли – нема потребе, Спахо, ми теби верујемо. Даме и господо, народни посланик у Скупштини Србије, члан Српске радикалне странке од оснивања, члан Централне отаубинске управе и омиљени политичар др Војислава Шешеља, наш брат из Лознице Сулејман Спахо.

Сулејман Спахо: Даме и господо, пред вама се налази књига која је највеће сведочанство геноцида над народом који се дрзнуо да се супротстави јуришницима новог светског поретка. Цео свет је имао прилику да чује др Војислава Шешеља како својим брилијантним сведочењем у корист Слободана Милошевића брани њега и све грађане Србије од оне неправедне оптужнице коју је Хашки трибунал поднео против Слободана Милошевића. Покушали су на све начине да га ућуткају, да му не дозволе да говори, чак је и телелевизија Б92 имала, по правилу, сметње у преносу кад год би истина претила да уништи и дотуче зло наших душмана. Своју битку за истину др Војислав Шешељ успео је да преточи у књигу, у историју. Да је тако, споменућу да је на страни 118 наведено моје порекло и моје име. Ја, Сулејман Спахо, постајем радикал захваљујући др Војиславу Шешељу. Бити пријатељ др Војислава Шешеља дика је сваког грађанина Србије. Стога улазим у друштво великог хероја овог тешког времена за наш народ и за отаубину. Испуњен сам срећом и поносом, а и жељом да се борим за идеје Српске радикалне странке, да дам и живот ако треба. А сигурно тако мисле и осећају, како каже у овој књизи др Војислав Шешељ, и Роми, Мађари, Словаци, Бугари, Горанци, и они Албанци који нису затровани идејом отимања и убијања, као и сви грађани који сматрају Србију својом државом.

Др Војислав Шешељ је на најбољи начин искористио Хашки трибунал како би целом свету објаснио идеју Велике Србије, и вековну борбу српског народа за слободу и мир. Да, браћо и сестре, он Велику Србију није видео освојену ратом и крвљу. Он је Велику Србију видео као земљу у којој ће Срби, били они православци, католици, муслимани, живети у братској љубави и слози.

На страни 121, др Војислав Шешељ објашњава настанак проблема Косова и Метохије, који траје више од триста година. Иако стално ометан од стране судија, др Војислав Шешељ је одржао час историје белосветским незналицама. Наравно да је то радио у име одбране Србије и покојног Слободана Милошевића, трудећи се да њеним херојима, као што је Слободан Милошевић, обезбеди опстанак у будућности, а то је, браћо и сестре, и урадио. Господо, ово је књига за цео свет. Ако би је прочитали они који нас мрзе и нападају, можда би схватили да чине невиђен злочин, признали би да су помагали Америци у настојању да пороби читаву планету. После ове књиге др Војислава Шешеља видели смо јасно будућу Србију.

Коначно, браћо и сестре, пред вама је књига за управљање државом, за заштиту националних интереса и буђење националне свести. Оно што је у овој књизи изнео др Војислав Шешељ чини је сведочанством, јер је права истина. Био сам добровољац Српске радикалне странке када је требало бранити Србе ван Србије, и увек сам добијао наређења од генерала. А сада ја, Спахо Сулејман, муслиман, први пут наређујем. Наређујем генералу Младићу да се не преда. Колико год је бранио свој народ, своју земљу, толико је бранио мене, моју породицу, и све оне муслимане који су остали на овим просторима да бране своја огњишта од муслиманских екстремиста. Посебно не треба да се преда, јер је наш цењени председник др Војислав Шешељ, одлазећи у Хаг добровољно, рекао да после њега ниједан српски

патриота не треба да се нађе у Хашком трибуналу, јер иде он да их брани од лажних оптужби Хашког трибунала. Хвала Богу, и одбранио их је. Такође наређујем, и нашем председнику, моме брату, да победи што пре хохштаплере у лику хашког казамата и да се врати својој кући, јер је потребан својој породици, својој Србији и својој Српској радикалној странци. Живела Велика Србија! Живео др Војислав Шешељ! Живела Српска радикална странка!

Водитељ: Крајишник од главе до пете, смирен, сталожен, стручан и надасве одан својој Републици Српској Крајини – премијер Владе Републике Српске Крајине у изгнанству, посланик у републичком парламенту. Браћо и сестре, наш Крајишник, господин Милорад Буха.

Милорад Буха: Браћо и сестре, даме и господо, поздрављам вас у име Владе Републике Српске Крајине. Задовољство ми је да вас у име те владе поздравим и драго ми је да вас видим у оволиком броју. Долазећи овде, приметио сам пуно својих земљака који су у периоду од деведесете па до данашњег дана морали напустити Републику Српску Крајину, Републику Хрватску, отерани геноцидном политиком хрватске државе. Нажалост, оно што нису могли ни у сну сањати, десило се крајишком народу. Дешава се и Србији и српском народу. Оно што је некад било далеко, Книн, дешавало се око Книна, дешавало се око Републике Српске, ево сада се то дешава и у нашем дворишту. Сутра Косово, прекосутра Црна Гора, питање је шта је следеће. Зато – уразумимо се, и ово што ћу вам сада рећи треба да послужи као један добар пример, пример Крајишника који су морали напустити своја вековна огњишта, завршити овде, или у Републици Српској, или у туђим земљама. Опора је судбина крајишког народа.

Крајишки народ данас представља најсиромашнији, социјално најугроженији део, и најугроженију популацију у Европи. Отерани са својих огњишта, изгубили су све што се могло изгубити. Узели су нам све оно што је представљало, у материјалном смислу, имовину крајишког народа. Узели су нам и њиве и шљиве, куће и окућнице, гробља, цркве и манастире. Ипак, нису нам успели узети нашу духовност и саборност, српску историју и традицију, светосавље и православље. Управо то представља нуклеус из кога ми Крајишници црпимо снагу, веру у боље сутра. Из Републике Српске Крајине протерано је преко петсто хиљада Срба, петсто хиљада Крајишника. Тридесет пет хиљада стамбених и индустријских објеката је запаљено, уништено, девестирано. Хиљаду сто српских села и заселака, где су Срби представљали већину, је запаљено и уништено. И дан-данас је то згариште. Хрватска држава не чини ништа да их обнови и да врати Србе тамо. Повратка Србима у Хрватску нема. Опора је судбина тога народа. Пати се и преживљава како зна и уме. Тешка је економска ситуација у Србији, свесни смо тога. Али, Крајишницима је овог тренутка најтеже. Сва имовина Крајишника је тамо. Ми је процењујемо на нешто око 30 милијарди евра. Ако томе додамо изгубљену добит од те имовине, ми је процењујемо на вредност од 20 милијарди евра. То је импозантна свота од 50 милијарди евра, огромна вредност.

Шта је учинила ова држава да нам помогне у циљу повратка Крајишника, повратка прогнанника на своја огњишта? Ништа. Ни она власт, ни после ње досова, па ни ова власт не чини ништа у правцу повратка избеглица, у правцу повратка имовинских, социјалних и других права Крајишника. Једини савезник, једини пријатељ, једини друг је Српска радикална странка. Српска радикална странка је учинила све, како у току рата, тако и данас, посебно овој влади, која чини покушаје да извршимо интернационализацију крајишких проблема, укажемо свету на проблеме крајишког народа и затражимо помоћ у циљу повратка избеглица и повратка њихове имовине.

Године 1997. председник Шешељ скупио је нас, бивше посланике Републике Српске Крајине и рекао: имате задатак да се окупите и обновите рад Скупштине и изаберете нову владу. Тешко је било сабрати све посланике, с обзиром да су били растурени по целом простору Србије и Црне Горе, Републике Српске, по трећим земљама, али смо након три до четири месеца успели добити телефонске бројеве, добити сагласност људи да се скупимо и да обновимо рад. Међутим, државна безбедност нам је тада рекла – немојте то чинити, Србија и Црна Гора и Хрватска су склопиле споразум о нормализацији односа, чинимо све да вам помогнемо. То је речено у доброј намери. Пренели смо то председнику Шешељу, он је

рекао – сачекајте, немојте, озбиљне су претње, немојте то чинити сада, сачекајте, доћи ће време. Исто то смо покушали 2003. године. Исти ти, односно сличне структуре, пре свега политичке структуре рекле су – немојте то чинити, ми вас добронамерно упозоравамо, а ако направите било шта, имаћете проблема. Поново смо се договорили да одустанемо, али концем 2005. године, више чекања није било. Без обзира на све претње, ушли смо у процес конституисања, враћања свих прерогатива скупштине, и успешно смо одржали обновитељску скупштину 26. фебруара 2005. године. Изабрана је нова влада и кренули смо у процес интернационализације наших проблема и упознавања светских фактора са проблемима крајишког народа.

Узалудно је причати неке ко је правио сценарио за ова збивања на Балкану. Међународна заједница, која је требало да штити и заштити крајишки народ, јер смо били под заштитом Организације уједињених нација, она је дозволила хрватској држави, пре свега њиховим полицијским и војним снагама, да уђу у Републику Српску Крајину, протерају преко 500.000 Крајишника. Све је то учињено уз одобравање, сарадњу и подршку међународне заједнице. Када смо били у контактима са сталним мисијама Европске уније, организације Уједињених нација, ОЕБС-а, отворено смо рекли: ви сте починили геноцид над крајишким народом; ви сте протерали и учинили ратни злочин етничког чишћења крајишког народа; ви сте одговорни исто онолико, колико је одговорна и Хрватска. Гледали су нас у чуду. Међутим, кад смо после официјелног разговора наставили причу, онда су нам рекли, поједини међу њима, посебно један Украјинац, који је био у посматрачкој мисији, у цивилним полицијским снагама, рекао нам је: слушајте, ја вас разумем, ја сам био од 1993. до 1997. године посматрач. Све сам видео својим очима. Ја вас разумем. Међутим, ви морате схватити међународну заједницу. То је конгломерат великих сила, које имају своје интересе. Ви сте, нажалост, остали без савезника и морали сте завршити онако како сте завршили. Али морате се обратити бар вашој влади. Морате учинити покушаје да ваша влада изврши притисак према међународној заједници и према Хрватској у циљу оживотворења ваших права.

Прва ствар коју смо желели направити то је да саберемо документацију о свим злочинима које је учинила Хрватска. Све смо то објединили у једном нашем документу који смо назвали Меморандум Републике Српске Крајине. Он је библија крајишког страдања. Он представља политичку, историјску, правну, демографску и сву осталу структуру, у којој смо рекли о свим битним, релевантним подацима о Републици Српској Крајини. После тога смо, на скупштини усвојили Декларацију крајишког народа, коју смо доставили Скупштини Републике Србије, у циљу да се у Скупштини Србије расправља о угроженим правима, о немогућности остварења права крајишког народа. Нажалост, та декларација није подржана ни од кога, него од Српске радикалне странке. Жалосно је и опоро. Ја често кажем – Срби Крајишници ће знати ценити напоре Српске радикалне странке у циљу помоћи крајишком народу, али ће истовремено знати казнити све оне који су окренули главу од Крајишника у најтежем периоду за крајишки народ. Сада имамо своју државу, имамо своје границе, без обзира што оне нису још озваничене од међународне заједнице, али су оне званично прихваћене од овог народа.

Наш председник је у Хагу. Питање је кад ће почети суђење. Ми морамо – не сачувати странку, ми морамо сачувати ову државу. Ми морамо добити власт у овој држави. Само тако можемо сачувати државу. До тог времена молимо се Богу за здравље нашег председника др Војислава Шешеља. Нека нам живи др Војислав Шешељ! Нека живи Република Српска Крајина! Нека живи Велика Србија!

Водитељ: А сада, браћо и сестре, даме и господо, једна предивна особа, једна предивна дама, која својим гласом и текстовима плени све око себе, где се год појави. Дама која је написала предговор ове књиге коју данас промовишемо „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, члан Централне отаубинске управе Српске радикалне странке, члан комитета за одбрану проф. др Војислава Шешеља, наша драга Марина Рагуш.

Марина Рагуш: Браћо и сестре, ја морам да кажем, да сам у ствари само добровољац Српске радикалне странке, добровољац у овом рату. Ово није тек једна битка у којој смо сви ми. Ово је само

наставак крвавог пира демонократа са Запада. А ја сам добровољно пришла јединој снази која има ту вољу, ту могућност, да се избори за српску истину. Уколико желите, можете одмах да ме ухапсите, јер ја се предати нећу. Имам један проблем, замисли, у мом гену. Имам проблем са кичмом. Тешко је савијам. Ако се дрзну да потраже и наставе хајку на Радована Карауића и Ратка Младића, могу да их нађу овде. Сви ми у ствари јесмо Радован и Ратко.

Ја не признајем границе које нам се пишу. Нико на овом свету нема тај благослов да пише границе, како мисли да може да напише. За мене Карловац–Карлобаг–Огулин–Вировитица, то је граница. И не признајем и не дам и нећу дозволити да ме спроводе у Високе Дечане, да ме питају шта тражим у Пећкој патријаршији, или да не смем да одем у Девич. Метохија јесте моја земља. И то је граница. На сваком месту где се налази српска проливена крв, и кости наших предака, то је, браћо и сестре, српска граница.

Др Војислав Шешељ не брани 10.000 добровољаца Српске радикалне странке, који су оквиру регуларних војних јединица тадашње државе бранили српски национални интерес, др Војислав Шешељ у Хагу брани сваког Србина, без обзира на вероисповест, који жели да се ослободи од окупације. Он громогласно говори о времену страдања, о времену у којем ми живимо, у окупираној Србији, браћо и сестре. Ми смо под окупацијом. Самим тим што не можемо слободно да крочимо на оно што јесте наше и на оно што нам даје снагу да истрајемо, кроз ове векове покушаја окупације српског народа. Др Војислав Шешељ у Хагу разоткрива управо то, највећу подвалу коју нам је Ватикан прописао: братоубилачки рат. Он се бори за сваку стопу српске вековне земље, за сваку проливену српску крв. Из једног јединог разлога – да пробуди онај успавани део Српства. Да пробуди свест и савест, јер он зна да кад се Срби умноже, обоже и сложе, побеђују све. Мртво море европско не може да разуме да ми, кад смо најслабији, кад смо најрањивији, кад нас је најмање, ми се из пепела опет дижемо, јачајући. Некада на Косову, данас у Хагу свете српске главе. Цар Лазар је дао главу да би се на тој глави генерације Срба дизале.

Идеја Велике Србије, браћо и сестре, никада није била идеја братоубилачких ратова. То је идеја где ће сви Срби, без обзира на веру или било какву специфичност, живети једни са другима и једни поред других у својој држави, у држави која ће бити свима подједнако отаубина, у братској љубави. Али постоји још један, опаснији део. Идеја Велике Србије је идеја ослобођења свих Срба од окупатора. То је оно за шта ми треба да се изборимо, а због чега ће нам судити, и због чега ће нас гонити. Али опет, да ли постоји живот достојан човека, вредан помена ако се не изборимо за ту истину.

Оно на чему Српска радикална странка ради даноноћно покушавајући да покаже јастребовима са Запада, демонократама који стоје иза милосрдног анђела, који су нас бомбардовали: докле год смо ту где јесмо, гласно ћемо изговорати име сваког Србина који је пао на путу глобализатора и нових освајача света. У периоду од 1990. до 1999. године, на територији Републике Српске Крајине погинуло је и нестало 6.791 Срба, 5.805 мушкараца, 986 жена, 2.429 цивила, 4.189 војника, 183 полицајца. По регијама највише је погинуло и нестало у Северној Далмацији, Банији, Лици, западној Славонији. У периоду док је Република Српска Крајина била под заштитом Уједињених нација 4.277 Срба је погинуло. С обзиром да се најчешће прича о Сребреници, нећете ми замерити што ћу је и овај пут поменути. Када говоре о Сребреници, ја прво помислим на Братунац. Када говоре о Сребреници, ја помислим на страдање Срба у Сребреници. О тим Србима нико не жели да прича. Па шта се десило, браћо и сестре, Срби сами ударили на себе? Изгинуло је 3.287 Срба у периоду од 1992. до 1995. године у Сребреници. Ово јесте помен за све оне Србе који су пали на том путу светских крвника. И за породицу Авдаловић, и за породицу Баричанин, и за Богачевиће, и за Божиће и Бошковиће, и за Васиће, и за Влачиће и Вујадиновиће, и за Вукајловиће. Тако ми Бог дао снаге, докле год трају ове промоције и док је ово моје мало парче живота, свако ово име биће гласно изговорено. То су жртве најстрашнијег савременог злочина. То су наше жртве због којих ми немамо права, браћо и сестре, да одустанемо од овог пута, и због којих ми немамо права да посустанемо на том путу. Немамо права да осрамотимо оне који долазе после нас. Ми једино имамо право да сада утиremo пут нашим потомцима, да српске мајке могу да доје најлепшим млеком на свету, млеком љубави,

опраштања, да преносе светосавље самим рођењем, да очеви могу поносито своје момке да васпитају, да бране своју отаубину, да их сећају и на Живојина Мишића и на Степу Степановића, мајора Гавриловића, на генерала Божицара Делића, а изнад свега да та деца, кад год то пожелe, попију дечанско вино, помолe се и поклоне моштима Светог краља Стефана Дечанског, да радосни буду у Ђурђевим Ступовима и Студеници, и да знају, кад год кроче у те векове које душмани покушавају да пониште, обришу, као да не постоје, да је то њихова земља. Србија је вечна док су јој деца верна! Апатин је вечерас показао да је онај најсјајнији део Србије. Хвала вам.

Водитељ: Даме и господо, велики пријатељ нас Апатинаца, и како би то народ рекао, наш апатински зет, човек који је пуно учинио и чини за Српску радикалну странку, посланик у скупштини Србије, секретар Извршног одбора Српске радикалне странке и онедавно председник једног од највећих општинских одбора у Србији, Општинског одбора Српске радикалне странке Земун, господин Момир Марковић.

Момир Марковић: Даме и господо, браћо и сестре, пре него што уопште пређем на промоцију књиге, да вас обавестим да Српску радикалну странку у овој години чекају две победе. Победа др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу, и победа, апсолутна победа Српске радикалне странке на предстојећим изборима. Уосталом, сви који читају новине могли су да виде да је и ЦеСИД, иначе антирадикалска творевина, на крају признао да, кад би сад били избори, Српска радикална странка би освојила 112 мандата, како они израчунаше. Питам се где затурише оних тридесет и нешто. Говорили су да тешко можемо додавати до 20 посто. Па кад су морали да признају и тих 20 посто, онда су рекли: 25 неће моћи никако да пребаце. Па кад смо и то остварили, онда је било 30 небо, које Српска радикална странка неће моћи да достигне. Па су онда морали и да признају и тих 30 посто, па 35, па 38,9 и тако даље. А Српска радикална странка је одавно пребацила 45 посто без кампање, чак и без оваквих промоција и приближава се цифри од 50 посто и приближавамо се могућности да апсолутно сами формирамо владу и преузмемо одговорност за Србију.

Друга информација коју бих хтео да вечерас да кажем, је информација да нема ниједнога у оној досовској булументи, да ли у оној од 2000. до 2003. или у оној од 2004. до 2006, који је прочитао толико књига колико је написао др Војислав Шешељ. А иначе, ја не видим никакву разлику између оних од 2000. до 2003. и оних од онда до данас. Разликују се само по броју ципела. Исти, апсолутно исти, исто мисле, исто се понашају, и исто хапсе. Па јесу ли Слободана Милошевића са кесом на глави отпремили у Хаг. Јесу. Ови су се као добровољно предавали, па се сећам да је генерал Лукић толико био одушевљен да се добровољно преда, да је заборавио и наочаре на наткасни на Војномедицинској академији где се лечио, и у болничкој пиуами и болничким папучама пожурio на аеродром, а они су купили одело, кошуљу и ципеле и однели му, да би био осуђен за геноцид; онај исти народ који је заробљеног бугарског војника натоварио на коња јер је био рањен, а он водио коња. Онај исти народ који је непријатељске рањенике лечио, апсолутно као своје.

Кад је одлазио, војвода је рекао: идем да разбуцам Хашки трибунал, идем да им покажем како се брани правда и правичност. Члан сам тима за одбрану др Војислава Шешеља, и наш је задатак да прикупимо документацију, да прикупимо доказе, да би он тамо у Хагу 14 тачака оптужнице могао лако да скине са грбаче. Свака од 14 тачака оптужнице апсолутно је шупља и празна. Ништа немају, буквално ништа немају. Знам исто тако да је он један од највећих познавалаца међународног, како јавног тако и кривичног права. Сви ми у Српској радикалној странци знамо да је интелектуално, морално, политички, историјски, правно за пет копаља испред свих оних који се данас припремају да му суде. И оних тамо, и ових овде. И знам да ће суђење, оног тренутка кад буде почело, бити и завршено, на један једини могући начин – ослобађајућом пресудом.

Др Војислав Шешељ ће се вратити ускоро. Српска радикална странка дотле мора да учини све да овај талог и муљ који је булдожер револуција избацила у Србију очисти, да Србију уреди како домаћин

уређује двориште и кућу. Да Србију ограда, како домаћин ограђује двориште и кућу. Да Србију брани, како домаћин брани ораницу, и ливаду, и двориште, и кућу. Да припреми Србију за дочек онога коме и следује да Србијом влада, да припреми дочек др Војислава Шешеља. Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија!

Водитељ: Поштовани пријатељи, браћо и сестре, даме и господо, у част великог броја оних који су дали свој живот за одбрану отаубине из наше општине, са нама је данас јунак са Косова, јунак са сведочења из Хага, сведок одбране Слободана Милошевића, који је заједно са Војиславом Шешељом уздрмао Хашки трибунал, човек кога је досовска власт пензионисала у 48 години, господин Божидар Делић.

Божидар Делић: Браћо и сестре, даме и господо, помаже Бог. Посебна ми је част што сам вечерас у Апатину, јер знам шта је Апатин са околином Пригревицом, дао у ових протеклих 10-15 година на ратиштима, на свим местима где се бранио српски народ. На овој табли коју имате је једно име које је посебно везано за мене и за моју јединицу, то је име капетана Ибре Заима, који је је погинуо 28. маја 1999. године. Ево видите, после 2000. године, какву ми имамо власт у држави. Осамдесет седам мојих људи погинуше у мојој бригади, међу којима је и велики број добровољаца, резервиста и војника. За њих није подигнут ниједан споменик, а ви, ето нашег капетана ипак сте ставили на вашу плочу.

Ова књига, према којој ја имам посебна осећања, је врло важна. Важна је и за сваку нашу породицу, за сваког патриоту. Важна је и за Србију. Важне су и све друге књиге које је написао господин Шешељ. У времену у коме живимо поништава се историја народа, нестају читави народи. Можда је и нашем народу намењена таква судбина.

Оно што није записано и није забележено, није се ни десило. Можда ће за 10-15 година другачије да се говори и о Хагу и о нама, и о нашој борби. Зато сви дугујемо захвалност нашем војводи, господину Шешељу, што је, не само кроз ову књигу, него и кроз све друге књиге које је написао, забележио време и забележио нашу борбу. Одлазећи у Хаг, јуна прошле године, понадао сам се да ћу успети да се сусретнем и са господином Шешељем. Људи који су знали да тамо одлазим, а било их је доста, молили су ме да обојици пренесем поздраве. Поздраве сам пренео господину Милошевићу, али господину Шешељу нисам могао. Нисам успео да га видим за свих тих 63 дана, колико сам провео у Хагу. То је било у време његове изолације, када није могао да контактира ни са члановима своје породице, није могао да контактира ни своје, да кажем правне саветнике, па ни своје партијске колеге.

Док сам био тамо, у првом појављивању од 44 дана, наш покојни председник Милошевић је више пута инсистирао код Судског већа да омогући да се види са господином Шешељем, јер је он следећи сведок. За све то време, они су се видели само два пута по један сат. Ви знате, и кад код комшије, ако га не видите три дана, пређете на кафу, да вам један сат прође у распитивању у обичним стварима. А они су морали заједно да расправе, и да се договоре, о једном петнаестогодишњем периоду. Како да то учине за тако кратко време. Али ипак, кад су се појавили у судници, ипак сте видели да је то све деловало изузетно моћно, да се то Судско веће сусрело са изузетним интелектуалцима, и да би човек помислио да су се годинама припремали за та питања и те одговоре. Судско веће је добило час из историје. Али, као и много тога што они не схватају, тај час нису схватили и нису научили. Рече господин Марковић да су почели да се осипају. Ја се надам да ће убрзо и нестати.

Везано за књигу, хтео бих да кажем још једну ствар која није позната широј јавности. Господин Милошевић није молио никога да дође да сведочи. Својим правним заступницима рекао је: било би добро да сведочи тај и тај, или разговарајте са тим и тим, али никога немојте присиљавати, свако овде треба да дође да сведочи слободном вољом. Између осталог, тражено је и од једног броја политичара из Милошевићевог доба из Београда, али и од једног броја генерала и политичара који су се већ налазили у Хагу. После позива да сведоче, по неколико дана није било одговора. Правни заступници су саветовали своје браћенике да не сведоче и они су пристали да не сведоче. Само је господин Шешељ одмах

одговорио да ће сведочити у случају господина Милошевића. Касније је то прихватио и генерал Ојданић, и нико више.

Ви сви знате колико је велику жртву учинио господин Шешељ одлазећи у Хаг, у коме се налази више од три и по године. Сви ми знамо да он тамо не брани себе. Брани све нас, а првенствено брани Србију. Оптужнице у Хагу су једна посебна категорија. За господина Шешеља оптужницу су написали ови из Београда. Она је била тако накарадна да већ три и по године, они који се тамо налазе не могу да је поправе. Много тога што су му ставили на терет не односи се на њега. Односи се на једног другог човека са ових простора, који је вама свима добро познат, а ја мислим да му не треба чак помињати ни име. Тако је грешком Секретаријат доставио господину Шешељу ту документацију, јер иначе морају да доставе и оптужујућу и ону другу, ослобађајућу документацију коју поседују. Али, врло брзо су видели да ће господин Шешељ, чим погледа прву страницу, препознати да се све што тамо пише, односи на Вука.

Прошле ноћи сам се вратио са југа Србије. Обилазио сам српска села, или последње бранике Српства око Бујановца према Врању. Сва села која смо обишли, готово до последњег човека су радикалска. Када се зброје на изборним списковима, Срби на једној страни, и Шиптари на другој страни, Срби би могли да поврате власт у Бујановцу, што би било изузетно важно, само ако би сви гласали за истог човека. Јер за Шиптаре је познато да ће они гласати, и увек гласају, без обзира колико се разликују, за онога једног кога одреде. Покушали смо да разговарамо са људима. Коштуничина странка има подршку пет посто људи, али тражи и намеће човека за кога ниједан Србин тамо не може да гласа, због његових моралних и свих других „квалитета“. Српска радикална странка је изабрала апсолутно најбољег човека. Социјалистичка партија Србије се сложила да гласа за њега. Надамо се да ће гласати чак и чланство Коштуничине партије. Једино жути неће да гласају ни по коју цену, подржаће Шиптаре.

Зато сам сретан због овог доласка у Апатин. Ја мислим да би овамо требало да се долази чешће, да би код вас требало да долазе људи из сваке општине. Да сте ви можда први који су ону Шешељеву поруку пред одлазак у Хаг већ извршили. Код вас владају патриотске снаге из наше две патриотске партије, Српске радикалне странке и Социјалистичке партије Србије. Истина, Социјалистичка партија Србије се налази у тешкој ситуацији. Треба доћи у Апатин, и вас питати како сте то постигли, и поћи практично вашим стопама. Јер ако у Србији будемо имали стотину Апатина, ми смо завршили посао. Онда имамо задатак да више не дозволимо да нам жуте и друге демонске снаге прекрију Србију. Хвала вам.

Водитељ: Захваљујем се на присуству, и обећавам да Српска радикална странка никада неће изневерити. Живели.